

Arrest

nr. 272 525 van 10 mei 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat O. TODTS
Henri Jasparlaan 128
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 31 december 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 november 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 maart 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. VANGENECHTEN loco advocaat O. TODTS en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekende partijen dienen op 14 november 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Zij worden op 9 januari 2020 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 23 januari 2020 de beslissingen houdende niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat). Verzoekende partijen dienen tegen voormelde beslissingen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. X van 6 oktober 2020 vernietigt de Raad de beslissingen van 23 januari 2020.

1.4. Verzoekende partijen worden opnieuw gehoord op het CGVS op 8 januari 2021 en op 8 maart 2021.

1.5. De commissaris-generaal neemt op 26 november 2021 de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen.

De bestreden beslissing genomen ten aanzien van verzoeker luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een staatsburger van Irak. U bent een sjiitische moslim van Arabische afkomst. U bent geboren in Nasiriyah op (...) 1979. U woonde in Nasiriyah in de provincie Dhi Qar. U bent sedert 2003 gehuwd met B. H. K. K. (O.V. (...)) en heeft vier kinderen: Za. (2004), Z. (2007), M. (2011) en R. (2015). U werkte in de bouwsector.

Sedert midden 2015 werkte u als bouwvakker voor het Iraakse leger op de militaire basis Imam Ali nabij Nasiriyah. Op die militaire basis waren ook ongeveer 200 Amerikaanse soldaten aanwezig. Voor de toegangspoort van de militaire basis zaten leden van milities. Hun bedoeling was om te zien wie voor de Amerikanen in de militaire basis werkte. Op een dag, in juni of juli 2016, werd u, toen u met de auto de militaire basis verliet, beschoten door personen die vermoedelijk leden van de milities van Asa'ib Ahl al-Haq of het Mahdi-leger zijn. U nam daarna af en toe een andere uitgang om de militaire basis te verlaten na uw dagtaak. Na het incident bleef u op die manier verder werken op de militaire basis.

Op 1 december 2016, 's morgens, werd uw zoon Za., die toen 12 jaar oud was, ontvoerd toen hij zich voor de school bevond. U vermoedt dat dit eveneens gebeurde door leden van Asa'ib of het Mahdi-leger. U was op dat moment aan het werk in de militaire basis maar u werd hierover telefonisch op de hoogte gebracht door uw vrouw. U ging daarop onmiddellijk naar huis en ging daarna naar de school en de politie en naar ziekenhuizen om uw zoon te zoeken. Op 7 december 2016 heeft u uw zoon Za. teruggevonden in het ziekenhuis waar hij werd achtergelaten in een zeer ernstige toestand. Uw zoon Za. was onder meer ernstig gewond aan zijn hoofd en enkele vingers waren afgesneden. Uw zoon werd in het ziekenhuis in de intensieve zorgkamer gelegd en bevond zich in een coma. U bleef in het ziekenhuis bij uw zoon. Enkele dagen later werd u opgebeld door uw vrouw. Uw vrouw vertelde dat enkele personen waren langsgekomen en naar u informeerden en die personen hadden een wagen met daarop vlaggen van Asa'ib. U concludeerde dat de leden van Asa'ib wisten waar u woonde en u werd bang. U heeft uw zoon achtergelaten in het ziekenhuis, waar ook uw schoonvader aanwezig was en ging direct naar het huis van uw zus in Gharraf, zo'n dertig kilometer van Nasiriyah. Uw vrouw is met haar kinderen naar haar ouders vertrokken. Na ongeveer 6 maanden is uw zoon Za. wakker geworden uit zijn coma en is uw schoonvader hem gaan halen. U heeft uw huis verkocht en bent op 7 oktober 2017 uit Irak vertrokken.

U reisde op 7 oktober 2017 met uw gezin naar Turkije. Via Turkije reisde u verder naar Griekenland. Op 10 oktober 2017 kwam u aan op Chios waar u een verzoek om internationale bescherming indiende. Op 18 december 2017 kreeg u een negatieve beslissing. U bent dan overgebracht naar het opvangkamp in Malakasa bij Athene. U tekende beroep aan tegen de negatieve beslissing over uw verzoek om internationale bescherming maar heeft volgens uw verklaringen voor uw vertrek uit Griekenland geen beslissing in beroep ontvangen. In september 2019 gingen uw vrouw en dochter boodschappen doen in Athene. Toen heeft een groep mensen uw vrouw aangerand. Uw vrouw heeft toen een epilepsieaanval gekregen. Uw dochter Z. begon te roepen en viel flauw op de grond. Toen liepen die mensen weg. U heeft hierover geen klacht ingediend bij de politie. Z. was onder enorme indruk van wat gebeurd was. Ze plast sindsdien in haar broek. U heeft gedurende drie maanden een afspraak met een dokter gevraagd voor uw dochter maar heeft nooit een afspraak gekregen. Als gevolg van wat ze in Griekenland heeft ondergaan heeft uw dochter epilepsie. Naast dit incident haalt u ook de moeilijke levensomstandigheden aan in Griekenland in het opvangkamp in Malakasa: uw gezin zou daar geen medische zorg hebben gekregen, er zouden geen scholen zijn geweest voor de kinderen en als asielzoeker die nog geen beslissing over zijn aanvraag zou hebben gekregen, zou u geen recht hebben gehad om te werken. U verbleef in Malakasa tot uw vertrek met behulp van een smokkelaar naar België op 9 november 2019.

Op 14 november 2019 diende u een verzoek om internationale bescherming in in België.

Op 23 januari 2020 nam het CGVS in hoofde van u en uw vrouw een beslissing tot niet-ontvankelijkheid omdat u internationale bescherming geniet in Griekenland. Op 6 oktober 2020 werd deze beslissing vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV).

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: Uw identiteitskaart (origineel), de identiteitskaarten van uw gezin (origineel), uw huwelijksakte (origineel), uw rijbewijs (kopie), twee foto's van uw zoon Za. (origineel), medische documenten van uw familie (kopie), bijkomende medische documenten met betrekking tot uw gezin (kopie), een hersenscan van uw vrouw

(kopie), een psychologisch verslag van uw zoon (kopie), bijkomende medische documenten met betrekking tot uw vrouw (kopie), nog bijkomende medische documenten met betrekking tot uw vrouw (kopie), een attest van de kinesitherapeut van uw zoon (kopie), een PV van de politie over de ontvoering van uw zoon (kopie) en een PV van de politie over het terugvinden van uw zoon (kopie), alsook informatie over de leefomstandigheden van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland en verdere medische stukken met betrekking tot uw echtgenote, uw zoon Za. en uw dochter Z..

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw administratief dossier blijkt dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland. Een persoon die internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland, valt niet onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980, tenzij hij aantoonst dat hij zich niet meer kan beroepen op de internationale bescherming verleend door deze staat. In dit geval hebt u genoegzaam aangetoond dat u zich niet langer onder de bescherming van Griekenland kunt stellen, gezien de RVV in haar arrest nr. 243.046 van 6 oktober 2020 besloot dat er in hoofde van uw echtgenote en minstens twee van uw minderjarige kinderen sprake is van een medische problematiek die verdere opvolging vereist. De Raad besloot dat, gelet op de grote kwetsbaarheid van uw gezin uit hoofde van de medische noden, aldus kan worden aangenomen dat de in Griekenland verleende bescherming voor uw gezin niet toereikend is en uw gezin in Griekenland mogelijks zal terechtkomen in een situatie van onmenselijke en vernederende levensomstandigheden in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest. Bijgevolg valt u onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de voormelde wet en moet uw verzoek om internationale bescherming worden onderzocht ten opzichte van uw land van herkomst.

U vreest bij een terugkeer naar Irak vermoord te worden door Asa'ib Ahl al-Haq, de militie die ook uw zoon heeft ontvoerd en mishandeld. Niemand kan u en uw gezin tegen hen beschermen. Ze zitten overal en zelf de overheid heeft schrik van hen.

Na grondig onderzoek moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om ten aanzien van Irak, uw land van nationaliteit, een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet. Het Commissariaat-generaal kan immers geen geloof hechten aan uw asielrelaas betreffende de problemen die u in Irak zou hebben gekend en beweert te zullen kennen.

Het CGVS stelt vast dat uw verklaringen en die van uw echtgenote voor het CGVS en de DVZ flagrante tegenstrijdigheden over kernaspecten en andere aspecten van uw asielrelaas bevatten die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas fundamenteel aantasten.

Ten eerste zijn er tegenstrijdige verklaringen over wie verantwoordelijk is voor jullie problemen. Zo gaf uw vrouw inconsistente verklaringen over wie jullie zoon Za. heeft ontvoerd. Uw vrouw gaf ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken aan dat uw zoon ontvoerd is door 'de partijen in Irak'. Toen uw vrouw expliciet door de interviewer werd gevraagd welke partij achter de ontvoering van uw zoon Za. zat, vertelde uw vrouw uitdrukkelijk dat ze dat niet weet. Uw vrouw verklaarde dat er in Irak veel partijen zijn zoals Hezbollah (DVZ-verklaring, K., vraag 5). Op het tweede persoonlijk onderhoud met het CGVS verklaarde uw vrouw daarentegen dat uw zoon ontvoerd werd door Asa'ib. Gevraagd waarom zij dit dacht, zei uw vrouw dat jullie geen problemen hadden met andere mensen, dat leden van Asa'ib u hadden gevolgd en beschoten en dat zij ook naar jullie huis waren gekomen en naar u hadden gevraagd. Bij dit laatste voorval zou uw vrouw de vlaggen van Asa'ib op de auto van de betrokkenen hebben gezien, zo beweerde zij (CGVS, K., 08.01.2021, p. 5, 7-8). Op het derde persoonlijk onderhoud bleek ook dat uw vrouw het logo van Asa'ib Ahl al-Haq wel degelijk kent en dat een neef van uw vrouw voor Asa'ib werkte (CGVS, 08.03.2021, p. 9). De militie Asa'ib Ahl al-Haq kan uw vrouw aldus in ieder geval niet onbekend zijn. Het is daarom des te meer onbegrijpelijk vast te stellen dat uw vrouw voor de DVZ verklaarde niet te weten wie achter de ontvoering van uw zoon zat. Op het tweede persoonlijk onderhoud werd uw vrouw geconfronteerd met voorgaande tegenstrijdigheid. Uw vrouw beweerde echter dat ze bij DVZ hetzelfde antwoord had gegeven, met name dat uw zoon door Asa'ib werd ontvoerd. Dit blijkt helemaal niet uit het verslag van het interview bij DVZ. Dit verslag, waarin de verklaringen van uw vrouw in niet mis te verstane bewoordingen zijn opgetekend, werd uw vrouw

voorgelezen in het Arabisch, een taal die uw vrouw meester is, en indien uw vrouw verkeerd was weergegeven had ze dat kunnen corrigeren. Uw vrouw heeft echter één correctie aangebracht met betrekking tot de datum van het terugvinden van uw zoon in het ziekenhuis (DVZ-verklaring, vraag 5 en vraag 8). Dat was de enige correctie, waardoor er dan ook geen enkele reden is aan te nemen dat uw vrouw verkeerd zou zijn weergegeven met betrekking tot de antwoorden op de vraag wie uw zoon zou hebben ontvoerd. Voorgaande vaststelling, die bovendien betrekking heeft op de kern van uw asielaanvraag, gezien het gaat over de identiteit van de jullie vervolgers, doet aldus ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag.

Ten tweede gaf uw vrouw eveneens inconsistente verklaringen over wie op u heeft geschoten toen u met uw auto de militaire basis waar u werkte verliet in juni of juli 2016, enkele maanden voor de ontvoering van uw zoon. Uw vrouw verklaarde dat u niet verteld had wie verantwoordelijk was voor de beschieting. Uw vrouw had dat niet gevraagd en u zou daar later ook niets over hebben gezegd. Het zou pas duidelijk zijn geworden wie achter het incident zat nadat de auto van Asa'ib bij jullie thuis was langsgelopen (CGVS, K., 08.01.2021, p. 6-7). Dat komt absoluut niet overeen met wat uw vrouw vertelde op het derde persoonlijk onderhoud. Toen beweerde uw vrouw immers duidelijk dat de arbeiders die achter uw man aanreden toen het incident plaats had gezien hadden dat vanuit een auto van Asa'ib op uw auto werd geschoten: "Hij reed op een autoweg en de arbeiders reden achter hem aan en de arbeiders hebben dat gezien, dat vanuit een auto van Asa'ib op de auto van mijn man werd geschoten. Je kan de auto van Asa'ib herkennen door middel van hun logo." (CGVS, K., 08.03.2021, p. 8-9). We merken ook op dat u zelf beweerde niet te weten wie op u had geschoten en dat u pas later, toen de leden van Asa'ib naar uw huis waren gekomen, vermoedde dat u ook eerder door hen was beschoten (CGVS, A., 08.01.2021, p. 10). Het is dus uitgesloten dat uw vrouw, die niet bij het incident bij betrokken was, dan wel zou kunnen weten wie op u geschoten had. Daarenboven dient nog te worden opgemerkt dat uw vrouw helemaal niet bleek te weten wanneer dit schietincident zou hebben plaatsgevonden. Ze werd herhaaldelijk gevraagd wanneer of in welke maand deze gebeurtenis plaatsvond, maar zei dat ze het niet wist omdat u hierover geen 'details' zou hebben verteld. Aangezien het gaat over het gaat over het eerste incident waarbij u werd geïdентificeerd, kan de tijdsaanwijzing van dit incident, de eerste keer dat u zou zijn geïdентificeerd zou zijn geïdентificeerd door de militie, bezwaarlijk een detail worden genoemd en kan redelijkerwijze worden verwacht dat jullie hierover zouden hebben gesproken en dat uw vrouw dit toch enigszins in de tijd zou kunnen situeren, quod non in casu. Deze vaststellingen doen nog verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag.

Ten derde zijn er ook tegenstrijdige verklaringen over waarom uw zoon Za. werd ontvoerd, eveneens een van de kernelementen uit uw asielaanvraag. Voor de DVZ verklaarde uw vrouw op de vraag van de interviewer naar de reden van de ontvoering van uw zoon heel uitdrukkelijk dat ze niet weet waarom uw zoon werd ontvoerd (DVZ-verklaring, K., vraag 5). Op het tweede persoonlijk onderhoud voor het CGVS verklaarde uw vrouw daarentegen dat uw zoon werd ontvoerd omwille van uw werk voor de militaire basis. Uw vrouw vertelde er nog bij dat ook iemand anders, een bouwvakker of een tolk, op de militaire basis had gewerkt en deze persoon werd gedood (CGVS, K., 08.01.2021, p.8). Op het derde persoonlijk onderhoud vertelde uw vrouw ook dat u in de gaten werd gehouden omdat u voor de militaire basis werkte en in de basis ook Amerikanen werkten (CGVS, K., 08.03.2021, p. 8). Zowel u als uw vrouw verklaarden dat u haar na jullie vertrek uit Irak, toen jullie reeds in Griekenland waren, had ingelicht over de reden dat u en jullie gezin werden geïdентificeerd door de militie (CGVS, A., 08.01.2021, p. 11; CGVS, K., 08.01.2021, p.8). Indien dit zo was, dan moet uw vrouw ten tijde van het interview bij de DVZ hebben geweten waarom jullie zoon zou zijn ontvoerd en valt niet in te zien waarom zij het tegendeel zou hebben beweerd. Ook deze tegenstrijdige verklaringen brengen de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag verder in het gedrang.

Ten vierde moeten we vaststellen dat uw vrouw voor de DVZ, op de vraag hoe jullie nieuws verkregen van uw zoon Za., nadat hij ontvoerd was, antwoordde dat jullie uw zoon gingen zoeken in ziekenhuizen en politiekantoren (DVZ-verklaring, vraag 5). Op het tweede persoonlijk onderhoud voor het CGVS daarentegen verklaarde uw vrouw dat u naar school was geweest en naar studenten had gevraagd en naar ziekenhuizen was geweest. Gevraagd of u naar de politie was geweest, zei uw vrouw dat de politie niets kan doen, dat zelfs als naar u naar de politie ging, de politie niets zou doen. U ging naar bepaalde plaatsen, maar uw vrouw wist niet naar waar u heen ging, zo verklaarde ze. Uitdrukkelijk gevraagd of u een klacht had ingediend bij de politie, gaf uw vrouw te kennen dat ze het niet wist (CGVS, K., 08.01.2021, p. 9-10). Dat is toch wel heel opmerkelijk gezien u zelf wel degelijk beweerde een klacht te hebben ingediend en uw vrouw dat ook te hebben verteld. U legde zelfs een PV van het politiekantoor als document neer bij uw tweede persoonlijk onderhoud (CGVS, A., 08.01.2021, p. 3-4 en p. 26-27). Geconfronteerd met deze opmerkelijke inconsistenties in jullie verklaringen verklaarde uw vrouw op het derde persoonlijk onderhoud dan weer stellig dat u wel degelijk een klacht had ingediend bij de politie. Uw vrouw zou dat ten tijde van het tweede persoonlijk onderhoud vergeten zijn omdat ze ziek is en zich soms niet kan focussen of zaken terug kan herinneren, zo beweerde ze (CGVS, K., 08.03.2021, p. 10).

Er dient in dit verband echter te worden opgemerkt dat de loutere bewering dat uw vrouw geheugenproblemen zou kennen geenszins kan gezien worden als een verschoning voor de vele ernstige tegenstrijdigheden en andere tekortkomingen in haar relaas. Het CGVS ontkent niet dat uw vrouw medische problemen heeft, uw vrouw legt echter geen bewijs voor dat ze ook geheugenproblemen zou kennen, laat staan dat uw vrouw geheugenproblemen zou hebben die dermate ernstig zijn dat ze niet meer in staat zou zijn om kernelementen in haar relaas op een consistente wijze kenbaar te maken aan de asielinstantie. Voorgaande vaststellingen doen nog verder afbreuk aan uw asielrelaas.

Ten vijfde dient opgemerkt dat er ook inconsistenties vast te stellen zijn in de verklaringen van u en uw vrouw over het aantal bezoeken dat werd gebracht aan het ziekenhuis vanaf het moment dat uw zoon daar werd gevonden en het moment, enkele dagen later, dat enkele mensen van Asa'ib waren langsgesproken bij u thuis en naar u informeerden. U verklaarde zelf dat uw vrouw een keer was langsgesproken in die periode, misschien nog een keer (CGVS, A., 08.01.2021, p. 18; CGVS, A., 08.03.2021, p. 21-22). Uw vrouw daarentegen verklaarde in haar tweede persoonlijk onderhoud dat ze twee of drie keer naar uw zoon was geweest in die periode en beweerde op haar derde persoonlijk onderhoud zelfs dat dit iedere dag was (CGVS, K., 08.01.2021, p. 16; CGVS, K., 08.03.2021, p. 12). Nochtans mogen we toch redelijkerwijze verwachten dat dergelijke ingrijpende momenten, het weerzien van uw zoon nadat hij ontvoerd was, wel degelijk kunnen worden onthouden en consistent kunnen worden weergegeven.

Ten zesde stellen we ook vast dat u inconsistente verklaringen aflegde over eventuele andere personen die werkten op de militaire basis en die ernstige incidenten hebben meegemaakt. Op het tweede onderhoud voor het CGVS verklaarde u dat een tolk, A. H., is vermoord. U beweerde verder dat u geen weet had van andere incidenten (CGVS, A., 08.01.2021, p.16). Op het derde persoonlijk onderhoud daarentegen verklaarde u dan weer dat een andere metselaar of bouwvakman ook werd vermoord door de mensen die uw zoon ontvoerden en zijn naam L. was (CGVS, A., 08.03.2021, p.17). Deze vaststelling komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ook allerminst ten goede.

Ten slotte, wat betreft uw verklaring dat u omwille van uw werk als arbeider/metsler op een basis van het Iraakse leger, waar ook Amerikaanse militairen waren gevestigd, dient te worden opgemerkt dat u geen enkel begin van bewijs neerlegt dat u op een militaire basis werkte. Daarenboven volstaat het feit dat u op een militaire basis werkte op zich ook niet om aan te tonen dat u persoonlijk een vrees voor vervolging zou kennen. Dit dient in concreto te worden aangetoond. Zoals gezegd, blijft u wat dit betreft in gebreke.

Op basis van bovenstaande vaststellingen meent het CGVS dat uw asielrelaas niet geloofwaardig is en dat de vluchtelingenstatus u bijgevolg niet kan worden toegekend, noch de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org>), en de EASO Country Guidance Note: Iraq van januari 2021 (beschikbaar op https://easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Iraq_2021.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas", afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet

gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR-richtlijnen, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak. In de EASO Guidance Note wordt voorts aangegeven dat er voor geen enkele Iraakse provincie geconcludeerd kan worden dat er sprake is van een situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn of haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige schade in de zin van artikel 15 c) van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Zuid-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Dhi Qar te worden beoordeeld.

Het Iraakse zuiden omvat de provincies Babil, Basra, Dhi Qar, Karbala, Maysan, Muthanna, Najaf, Qadisiyah en Wasit. Uit de beschikbare informatie (zie het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; de COI Focus Irak – veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak van 20 maart 2020, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/de-veiligheidssituatie-centraal-en-zuid-irakof> <https://www.cgvs.be/nl>; en het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van oktober 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_2020_1030_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, niet rechtstreeks verwickeld waren in het offensief dat de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS) in juni 2014 inzette in Centraal-Irak. De Popular Mobilisation Forces (PMF) rekruteerden er wel tal van jongeren om ISIS in de Centraal-Iraakse provincies te bestrijden en ISIS voerde acties uit in Zuid-Iraakse provincies. Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIS af. Dit belette evenwel niet dat ISIS verder terroristische aanslagen pleegde op het Iraakse grondgebied.

De Iraakse autoriteiten hebben de controle over Zuid-Irak. De Iraqi Security Forces (ISF) en de PMF zijn er in alle provincies aanwezig. De tribale cultuur is sterk aanwezig in de zuidelijke provincies van Irak. De plaatselijke stammen spelen dan ook een belangrijke rol in elk aspect van de Zuid-Iraakse samenleving.

In Zuid-Irak is ISIS hoofdzakelijk in de provincie Babil actief, hoewel de provincie geen prioriteit vormt voor de groepering. Het overgrote deel van de aanvallen die ISIS uitvoerde in de provincie in 2019 en de eerste helft van 2020, vonden plaats in Jurf al-Sakhr. Deze stad, waarvan de soennitische bevolking tot op heden niet kan terugkeren nadat ze in 2014 verdreven werd bij de bevrijding van ISIS, is omgevormd tot een grote basis van de aan Iran gelieerde militie Kata'ib Hezbollah. Hierdoor vormt ze regelmatig een doelwit van ISIS. Bij dergelijke aanvallen worden overwegend strijders van de PMF gevisieerd. Het aantal hierbij te betreuren burgerslachtoffers bleef beperkt. In de periode van begin 2019 tot midden 2020 werd slechts een beperkt aantal veiligheidsincidenten in Zuid-Irak toegeschreven aan ISIS. In de provincie Babil vonden er rondom Jurf al-Sakhr nu en dan aanslagen met Improvised Explosion Devices (IED's) plaats op leden van de PMF. In de stad Musayyab in dezelfde provincie raakten in augustus 2019 tientallen personen gewond bij een aanslag met een IED. In september 2019 eiste ISIS een aanslag op in Karbala waarbij twaalf doden vielen. De beschikbare informatie maakt geen melding van dergelijke grotere aanslagen, toegeschreven aan of opgeëist door ISIS, in de eerste helft van 2020.

Het geweld in Zuid-Irak is voornamelijk tribaal en/of crimineel van aard. Het betreft onder meer inter- of intratribale geschillen, drugscriminaliteit en eengerelateerd geweld. Voornamelijk in de provincies Basra, Dhi Qar en Missan geven onopgeloste geschillen aanleiding tot gewelddadige clashes tussen stammen met als inzet de controle over grond, olie-inkomsten of water. Omdat dit type geweld soms plaatsvindt in residentiële gebieden, vallen hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. In sommige provincies gebruiken sjiitische milities geweld in conflicten om economische of politieke invloed en macht. Verder

gebruiken conservatieve islamitische groepen, met name in de provincie Basra, geweld tegen zaken of personen die door hen als haram (verboden) worden beschouwd.

Sinds 2015 vinden er regelmatig manifestaties plaats in de zuidelijke provincies van Irak. Hierbij wordt het gebrek aan banen, corruptie, de slechte publieke dienstverlening en de gebrekkige drinkwatervoorziening waarmee het Iraakse zuiden kampt aangeklaagd. De sociale onrust nam in juli 2018 toe nadat Iran beslist had om de elektriciteitsbevoorrading af te sluiten. De demonstraties die toen van start gingen in de provincie Basra verspreidden zich snel naar de andere provincies, waarbij het tot gewelddadige botsingen tussen betogers en de veiligheidsdiensten kwam. De golf van betogingen in juli en september 2018 werd met geweld de kop ingedrukt. Tientallen demonstranten werden gearresteerd, verwond of gedood.

Net zoals in Bagdad vinden er vanaf 1 oktober 2019 in alle zuidelijke provincies grootschalige antiregeringsprotesten plaats. Nadat ze eerder in het voorjaar van 2020 grotendeels stilgevallen waren, hernamen de protesten in mei 2020 hoewel er minder burgers aan deelnamen. De verschillende veiligheidsactoren in Zuid-Irak reageren met buitensporig geweld op deze protesten. Hierbij worden ernstige mensenrechtenschendingen begaan. Talrijke demonstranten worden mishandeld, gearresteerd, verwond of gedood. De aan Iran gelinkte sjiietische milities van de PMF worden door bepaalde bronnen beschouwd als de hoofdverantwoordelijken voor het disproportioneel gebruik van geweld tegen de betogers, maar ook de Iraakse autoriteiten maken zich hieraan schuldig. De plaatselijke stammencultuur speelt een belangrijke rol bij de aanhoudende betogingen in Zuid-Irak.

Bepaalde stammen kozen partij voor de betogers en nemen het voortouw tijdens de demonstraties. Plaatselijke stammenleiders kondigden bloedwraak af tegen leden van de veiligheidsdiensten en de PMF die geweld plegen tegen demonstranten. Het aantal slachtoffers, doden en gewonden, dat kan gelinkt worden aan de betogingen in Zuid-Irak varieert sterk van provincie tot provincie. Het met de betogingen gelieerde geweld is evenwel doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

Volledigheidshalve wordt hierbij nog aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie (zie het EASO COI Report: Iraq – Internal mobility van 5 februari 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_internal_mobility.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden naar Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Dhi Qar in uw hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Dhi Qar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Dhi Qar. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De door u neergelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op voorgaande conclusies. Uw identiteitskaart, de identiteitskaarten van uw gezin, uw huwelijksakte en uw rijbewijs attesteren uw identiteit en die van uw familie die niet ter discussie staat. De medische en psychologische documenten van u en uw gezin wijzen op bestaande medische problematieken die door het CGVS niet in twijfel worden getrokken. Wat betreft die medische problemen van uw gezinsleden dient hoe dan ook te worden opgemerkt dat deze op zich geen verband houden met de criteria van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 78/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. De twee foto's van uw zoon Za. geven aan dat uw zoon ernstige

letsels heeft maar kunnen niet aantonen in welke omstandigheden uw zoon die letsels heeft opgelopen. Het PV van de politie over de ontvoering van uw zoon en het PV van de politie over het terugvinden van uw zoon kunnen enkel ondersteunende bewijswaarde hebben als ze vergezeld gaan van geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. In dit verband kan opnieuw worden verwezen naar de inconsistente verklaringen van uw vrouw betreffende het al dan niet naar de politie gaan en indienen van een klacht. Bovendien worden in Irak officiële documenten vrij frequent nagemaakt waardoor er weinig bewijswaarde aan gehecht kan worden (zie documenten in het administratief dossier). Wat betreft de documenten en stukken die u voorlegde betreffende de problemen die u en uw gezin in Griekenland hebben gekend en de algemene situatie in Griekenland wat betreft de leefomstandigheden van begunstigten van internationale bescherming, dient vooreerst te worden opgemerkt dat het CGVS deze stukken in rekening heeft gebracht bij het nemen van deze beslissing, waarbij wordt erkend dat u en uw gezin zich niet langer onder de bescherming van Griekenland kunnen stellen. Deze stukken hebben geen betrekking op jullie vrees ten aanzien van jullie land van nationaliteit, Irak.

Het CGVS is omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming in België bevoegd om een heronderzoek ten aanzien van het land van nationaliteit te voeren op basis van de individuele en actuele situatie van de verzoeker en de situatie in het land van nationaliteit. Het CGVS houdt bij het heronderzoek rekening met de status die eerder door een andere lidstaat verleend werd, maar is er niet door gebonden. Uit het voorgaande blijkt genoegzaam dat u er niet in slaagt aan te tonen dat er in uw hoofd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing genomen ten aanzien van verzoekster luidt als volgt:

“ A. Feitenrelaas

U bent een staatsburger van Irak. U bent een sjiitische moslim van Arabische afkomst. U bent geboren op (...) 1979 in Nasiriyah, in de provincie Dhi Qar, waar u verbleef tot uw vertrek uit Irak. U bent gehuwd met T. A. M. A. (O.V. (...)) en heeft vier kinderen: Za. (2004), Z. (2007), M. (2011) en R. (2015).

U baseert zich voor het verzoek om internationale bescherming op dezelfde motieven als uw echtgenoot, die het volgende verklaarde:

“U bent een staatsburger van Irak. U bent een sjiitische moslim van Arabische afkomst. U bent geboren in Nasiriyah op (...) 1979. U woonde in Nasiriyah in de provincie Dhi Qar. U bent sedert 2003 gehuwd met B. H. K. K. (O.V. (...)) en heeft vier kinderen: Za. (2004), Z. (2007), M. (2011) en R. (2015). U werkte in de bouwsector.

Sedert midden 2015 werkte u als bouwvakker voor het Iraakse leger op de militaire basis Imam Ali nabij Nasiriyah. Op die militaire basis waren ook ongeveer 200 Amerikaanse soldaten aanwezig. Voor de toegangspoort van de militaire basis zaten leden van milities. Hun bedoeling was om te zien wie voor de Amerikanen in de militaire basis werkte. Op een dag, in juni of juli 2016, werd u, toen u met de auto de militaire basis verliet, beschoten door personen die vermoedelijk leden van de milities van Asa’ib Ahl al-Haq of het Mahdi-leger zijn. U nam daarna af en toe een andere uitgang om de militaire basis te verlaten na uw dagtaak. Na het incident bleef u op die manier verder werken op de militaire basis.

Op 1 december 2016, ’s morgens, werd uw zoon Za., die toen 12 jaar oud was, ontvoerd toen hij zich voor de school bevond. U vermoedt dat dit eveneens gebeurde door leden van Asa’ib of het Mahdi-leger. U was op dat moment aan het werk in de militaire basis maar u werd hierover telefonisch op de hoogte gebracht door uw vrouw. U ging daarop onmiddellijk naar huis en ging daarna naar de school en de politie en naar ziekenhuizen om uw zoon te zoeken. Op 7 december 2016 heeft u uw zoon Za. teruggevonden in het ziekenhuis waar hij werd achtergelaten in een zeer ernstige toestand. Uw zoon Za. was onder meer ernstig gewond aan zijn hoofd en enkele vingers waren afgesneden. Uw zoon werd in het ziekenhuis in de intensieve zorgkamer gelegd en bevond zich in een coma. U bleef in het ziekenhuis bij uw zoon. Enkele dagen later werd u opgebeld door uw vrouw. Uw vrouw vertelde dat enkele personen waren langsgekomen en naar u informeerden en die personen hadden een wagen met daarop vlaggen van Asa’ib. U concludeerde dat de leden van Asa’ib wisten waar u woonde en u werd bang. U heeft uw zoon achtergelaten in het ziekenhuis, waar ook uw schoonvader aanwezig was en ging direct naar het huis van uw zus in Gharraf, zo’n dertig kilometer van Nasiriyah. Uw vrouw is met haar kinderen naar haar ouders vertrokken. Na ongeveer 6 maanden is uw zoon Za. wakker geworden

uit zijn coma en is uw schoonvader hem gaan halen. U heeft uw huis verkocht en bent op 7 oktober 2017 uit Irak vertrokken.

U reisde op 7 oktober 2017 met uw gezin naar Turkije. Via Turkije reisde u verder naar Griekenland. Op 10 oktober 2017 kwam u aan op Chios waar u een verzoek om internationale bescherming indiende. Op 18 december 2017 kreeg u een negatieve beslissing. U bent dan overgebracht naar het opvangkamp in Malakasa bij Athene. U tekende beroep aan tegen de negatieve beslissing over uw verzoek om internationale bescherming maar heeft volgens uw verklaringen voor uw vertrek uit Griekenland geen beslissing in beroep ontvangen. In september 2019 gingen uw vrouw en dochter boodschappen doen in Athene. Toen heeft een groep mensen uw vrouw aangerand. Uw vrouw heeft toen een epilepsieaanval gekregen. Uw dochter Z. begon te roepen en viel flauw op de grond. Toen liepen die mensen weg. U heeft hierover geen klacht ingediend bij de politie. Z. was onder enorme indruk van wat gebeurd was. Ze plast sindsdien in haar broek. U heeft gedurende drie maanden een afspraak met een dokter gevraagd voor uw dochter maar heeft nooit een afspraak gekregen. Als gevolg van wat ze in Griekenland heeft ondergaan heeft uw dochter epilepsie. Naast dit incident haalt u ook de moeilijke levensomstandigheden aan in Griekenland in het opvangkamp in Malakasa: uw gezin zou daar geen medische zorg hebben gekregen, er zouden geen scholen zijn geweest voor de kinderen en als asielzoeker die nog geen beslissing over zijn aanvraag zou hebben gekregen, zou u geen recht hebben gehad om te werken. U verbleef in Malakasa tot uw vertrek met behulp van een smokkelaar naar België op 9 november 2019.

Op 14 november 2019 diende u een verzoek om internationale bescherming in in België.

Op 23 januari 2020 nam het CGVS in hoofde van u en uw vrouw een beslissing tot niet-ontvankelijkheid omdat u internationale bescherming geniet in Griekenland. Op 6 oktober 2020 werd deze beslissing vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV).

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: Uw identiteitskaart (origineel), de identiteitskaarten van uw gezin (origineel), uw huwelijksakte (origineel), uw rijbewijs (kopie), twee foto's van uw zoon Za. (origineel), medische documenten van uw familie (kopie), bijkomende medische documenten met betrekking tot uw gezin (kopie), een hersenscan van uw vrouw (kopie), een psychologisch verslag van uw zoon (kopie), bijkomende medische documenten met betrekking tot uw vrouw (kopie), nog bijkomende medische documenten met betrekking tot uw vrouw (kopie), een attest van de kinesitherapeut van uw zoon (kopie), een PV van de politie over de ontvoering van uw zoon (kopie) en een PV van de politie over het terugvinden van uw zoon (kopie), alsook informatie over de leefomstandigheden van begunstigers van internationale bescherming in Griekenland en verdere medische stukken met betrekking tot uw echtgenote, uw zoon Za. en uw dochter Z.."

A. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U baseert uw huidige verzoek om internationale bescherming op dezelfde motieven die werden aangehaald door uw echtgenoot T. A. M. A.. Gezien u zich voor uw verzoek op dezelfde motieven baseert als uw echtgenoot meent het CGVS dat uw verzoek om dezelfde redenen geweigerd dient te worden beschouwd.

De beslissing van uw echtgenoot werd als volgt gemotiveerd: "[...] "

B. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoekende partijen voeren, verspreid over twee middelen, de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 78 van het Verdrag betreffende de

werking van de Europese Unie (hierna: VWEU), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7, 55/3, 55/3/1, 55/5 en 55/5/1 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 4, 11, 14, 16 en 19 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU), van de artikelen 8 en 12 van de richtlijn 2003/109/EG van de Raad van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetene onderdanen van derde landen (hierna: richtlijn 2003/109/EG), van artikel 16 van de richtlijn 2013/32 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32), van de artikelen 3, 6 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de rechten van verdediging en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Na een uitgebreide theoretische uiteenzetting, geven verzoekende partijen onder hun eerste middel aan dat zij reeds over internationale bescherming beschikken die door de Griekse autoriteiten werd toegekend, waardoor hun aanvraag eerder niet-ontvankelijk werd verklaard. Verzoekende partijen wijzen erop dat in de eerdere beslissingen van 23 januari 2020 verwerende partij het volgende heeft benadrukt:

“Ik vestig de aandacht van de Minister voor Asiel en Migratie op het feit dat u internationale bescherming hebt verkregen in Griekenland en dat u niet mag worden teruggeleid naar Irak”.

Ze menen dat het CGVS blijkbaar de beslissing van de Griekse overheden erkende en rechtsgevolgen heeft gegeven door haar beslissingen van 23 januari 2020 te nemen.

De bestreden beslissingen laten volgens verzoekende partijen hen niet toe te begrijpen op welke grond de verwerende partij zich baseert om te beschouwen dat de beoordeling van de verzoeken om internationale bescherming door de Griekse asielinstanties verkeerd zou zijn en niet gerespecteerd kan worden.

Gezien verzoekende partijen reeds over internationale bescherming genieten en gezien het niet meer bestreden is dat de bescherming in Griekenland niet effectief was, mocht deze internationale bescherming volgens verzoekende partijen enkel ten gronde verworpen worden door een beslissing van een beëindiging of van intrekking.

Verzoekende partijen voeren aan dat in casu geen motieven verbonden zijn aan de openbare orde of nationale veiligheid om de status in te trekken of te weigeren. Er wordt vervolgd dat de bestreden beslissingen, die de toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire bescherming weigeren, zonder nieuwe elementen aan te voeren, bijgevolg de artikelen 55/3, 55/3/1, 55/5 en 55/5/1 van de Vreemdelingenwet miskennen. Verzoekende partijen stellen in dit verband dat een beslissing van beëindiging mag genomen worden wanneer de omstandigheden op grond waarvan de internationale bescherming is verleend, niet langer bestaan, of zodanig zijn gewijzigd dat deze bescherming niet langer nodig is.

Dit is volgens hen blijkbaar niet het geval gezien de verwerende partij de omstandigheden op grond waarvan de internationale bescherming werd verleend blijkbaar nu betwist. Deze omstandigheden (het feit dat verzoeker voor buitenlanders heeft gewerkt, dat zijn zoon door een militie ontvoerd en zwaar mishandeld werd) blijven ongewijzigd, aldus verzoekende partijen.

Verzoekende partijen betogen dat er bijgevolg geen sprake mag zijn van beëindiging van internationale bescherming.

Voorts stellen ze dat de internationale bescherming mag ingetrokken worden indien de vreemdeling de feiten verkeerd heeft weergegeven of heeft achtergehouden, of valse documenten heeft gebruikt, en dit doorslaggevend is geweest voor de verlening van de internationale beschermingsstatus, hetgeen ook niet het geval is in casu.

Verzoekende partijen menen daarnaast dat verwerende partij bovendien die analyse moeilijk heeft kunnen voeren, terwijl zij niet beschikt over hun verklaringen in Griekenland, noch van de beslissingen van toekenning van de internationale bescherming door de Griekse asielinstanties.

Bijgevolg bevindt verwerende partij zich naar mening van verzoekende partijen niet in de mogelijkheid om te kunnen oordelen over de elementen waarop zij zich baseert om de internationale bescherming nu te weigeren, terwijl deze reeds in de beoordeling van de Griekse autoriteiten in overweging werden genomen.

Desgevallend, wordt in het verzoekschrift verzocht volgende prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie te stellen:

“Kan een lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat is ingediend door een onderdaan van een derde land die reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat, wanneer deze besluit geen gebruik te maken van de mogelijkheid om het verzoek niet-ontvankelijk te verklaren overeenkomstig artikel 20 van richtlijn 2011/95, dat verzoek ongegrond verklaren op grond van artikel 4 van richtlijn 2011/95 zonder het in artikel 78 VWEU ingeschreven beginsel van wederzijds vertrouwen te schenden?

Indien die lidstaat het verzoek om internationale bescherming ten gronde analyseert, mag deze lidstaat dan een beslissing van weigering nemen of enkel een beslissing van beëindiging of intrekking, conform artikelen 11, 14, 16 of 19 van de richtlijn 2011/95?”

Onder het tweede middel wordt aangevoerd dat, indien geoordeeld kan worden dat het CGVS terecht een beslissing van weigering heeft kunnen nemen zonder het principe van wederzijdse erkenning te miskennen en ondanks het feit dat verzoekende partijen zich niet in de omstandigheden van een beëindiging of intrekking van status bevinden, verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de specifieke situatie van verzoekende partijen en hun familie.

Verzoekende partijen geven aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissingen en trachten deze te weerleggen. Er wordt ingegaan op de kwetsbaarheid van verzoekster, gestaafd door verschillende medische stukken, waarmee verwerende partij geen rekening zou gehouden hebben waarbij verzoekende partijen wijzen op het vernietigingsarrest van de Raad van 6 oktober 2020. Hierbij wordt benadrukt dat verzoekster psychologisch kwetsbaar is, dat de verschillende epilepsie-crisissen gevolgen hebben voor haar hersenen en het haar moeilijk maken zich elementen te herinneren, dat ze lijdt aan zware hoofdpijnen en dysartrie waardoor ze zich moeilijk kan uitdrukken en dat ze zesmaandelijks neurologisch wordt opgevolgd.

Voorts benadrukken verzoekende partijen het bewijs van vervolgingsdaden ten aanzien van hun zoon, die op zijn 12 jaar zou ontvoerd zijn geweest door milities alsook zwaar mishandeld met een coma en de amputatie van verschillende vingers tot gevolg. Daarnaast wordt in het verzoekschrift nog ingegaan op de vastgestelde tegenstrijdigheden in de bestreden beslissingen. Verzoekende partijen menen dat de bestreden beslissingen voornamelijk steunen op de verklaringen van verzoekster en de tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen bij de DVZ en haar twee onderhoudsop het CGVS, zonder dat verzoekers verklaringen afdoende worden geanalyseerd. Ze trachten verzoeksters tegenstrijdigheden te verklaren door te wijzen op haar psychologische en medische toestand en beklemtonen dat verzoekster die aan epilepsie lijdt zich, door de constante aanvallen die haar hersenen aantasten, moeilijk kan concentreren en er ook gevolgen zijn wat betreft haar capaciteit om zich uit te drukken. Er wordt daarbij benadrukt dat verzoeksters kennis van de incidenten gegrond is op informatie die zij maanden of jaren na de feiten heeft verkregen. Verder wordt aangevoerd dat verzoekende partijen niet wisten dat hun onderhouds van 8 januari 2021 Irak zouden betreffen en hun focus op Griekenland lag. Specifiek wordt nog getracht de tegenstrijdigheden te weerleggen inzake de bezoeken aan hun zoon in het ziekenhuis, verzoekers verklaringen inzake collega's die ook problemen hebben ondervonden en worden de motieven bekritiseerd betreffende de tewerkstelling van verzoeker op een militaire basis en de neergelegde documenten waarbij de medische stukken aangaande verzoekster en haar cognitieve capaciteiten worden beklemtoond.

Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft betogen verzoekende partijen als volgt:

“Er wordt niet betwist door het CGVS dat de meeste criteria voor het verlenen van de subsidiaire bescherming vervuld zijn: er is sprake van een gewapend conflict met willekeurig geweld. Alleen wordt er beschouwd dat het niveau van willekeurig geweld niet hoog genoeg is om te kunnen spreken van een risico op het leven of fysieke integriteit door loutere aanwezigheid in Zuid-Irak. Echter moet worden erkend dat het niveau van willekeurig geweld in Zuid-Irak bijzonder hoog is.

De situatie is nochtans in constante evolutie en het is niet mogelijk voor het CGVS om te voorspellen wat de situatie zal zijn morgen.

Terwijl het CGVS oordeelt dat er willekeurig en gewelddadige incidenten regelmatig plaatsvinden in Zuid-Irak, maar dat hun bereik niet van die hoogte is dat artikel 48/4, §2, c) kan worden toegepast is het uiterst onduidelijk op welke criteria het CGVS zich baseert om die grens te trekken.

Gezien het aanwezig willekeurig geweld en de voorspellingen dat dit gaat voortduren en verergeren moet er, in tegenstelling tot wat het CGVS heeft geoordeeld, en overeenkomstig de informatie zowel uit het administratief dossier als uit eenduidige externe bronnen, geconcludeerd worden dat het niveau van

willekeurig geweld in Bagdad wel van aard is dat de loutere aanwezigheid ene reëel risico betekent op levensbedreiging.

Bovendien, en conform met artikel 4 van de richtlijn kwalificatie, moet bovendien de beoordeling van de internationale bescherming rekening houden met “met diverse elementen betreffende het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing intake het vermoeden wordt genomen en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker”. Dit heeft als gevolg, volgens de rechtspraak *Elgafaji van EU Hof van Justitie van 17 februari 2009 (C-465/07)* dat “in voorkomend geval het bestaan van een duidelijke aanwijzing dat er een reëel risico is, zoals die welke in artikel 4, lid 4, van de richtlijn is vermeld; indien deze aanwijzing er is, kan de mate van wille keurig geweld die vereist is om voor subsidiaire bescherming in aanmerking te komen, lager zijn”.

In dit kader, het feit dat:

- de eiser voor het leger heeft gewerkt;
- zijn zoon een zware handicap heeft;
- uit het EASO Country Guidance van januari 2021, komt het uit dat mensen met handicap en medische problemen vaak geconfronteerd zijn met discriminatie en zijn bijzonder kwetsbaar (pp. 112-112);
- zijn vrouw is ernstige ziek;
- hun kinderen psychologische kwetsbaar zijn;
- zij al meer dan vijfjaren in Europa verblijven, de kinderen in het Nederlands naar school gegaan;
- over internationale bescherming genieten in een EU-land;

-...

verhoogt het risico dat hij getroffen wordt door deze akten van geweld. Verwerende partij analyseert deze elementen niet.

Verzoeker meent dan ook dat, indien Uw Raad van oordeel zou zijn dat de vluchtelingenstatus hem niet toegekend zou kunnen worden, hij ten minste aantoonbaar een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/4, §2, c).”

2.2. Stukken

2.2.1. Ter staving van het verzoekschrift worden volgende stukken toegevoegd:

- Medische documenten betreffende verzoekster zijnde:
 - Verslag van neurochirurgie van 28 december 2020;
 - Verslag van neurochirurgie van 21 juni 2021;
 - Verslag van medische bezoek van 6 december 2021.
- Medische documenten betreffende de zoon Z. van verzoekende partijen zijnde:
 - Verslag radiologie van 18 maart 2021;
 - Verslag afspraak orthopedie 3 mei 2021;
 - Attest psycholoog 26 november 2020;
 - Verslag kinesitherapie van 19 februari 2020.

2.2.2. Op 1 april 2022 brengen verzoekende partijen overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota bij met volgende stukken:

- Medische documenten betreffende verzoekster zijnde:
 - Medisch attest van 30 december 2021;
 - Medisch attest van 24 december 2021.
- Medische documenten betreffende de zoon Z. van verzoekende partijen zijnde:
 - Medisch attest van 30 december 2021.
- Medische documenten betreffende de dochter Z. van verzoekende partijen zijnde:
 - Medisch attest van 11 februari 2020;
 - Medisch attest van de afdeling psychiatrie van 6 januari 2020.
- Aanvraag bij Fedasil tot aangepaste woonunit van 4 januari 2022;
- Verwerping door Fedasil van de aanvraag tot wijziging verplichte plaats van inschrijving van 23 februari 2022;
- Addendum Nansen Nota 2020/1: Medisch-forensische documenten in de asielpcedure: rechtspraakanalyse Raad voor Vreemdelingenbetwistingen 2020 van 7 maart 2022 met weergave van de weblink.

2.2.3. Verwerende partij heeft aan de Raad op 21 april 2022 een aanvullende nota overgemaakt overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waarin zij onder meer verwijst naar de COI Focus Irak-Veiligheidssituatie van 24 november 2021 met weergave van de weblink.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van de verzoekende partijen daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan een verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door een verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met een verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle

relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. Beoordeling van de verzoeken om internationale bescherming

2.3.3.1. Vooreerst wordt opgemerkt dat thans niet ter discussie staat dat verzoekende partijen internationale bescherming werden verleend in Griekenland. Zoals verwerende partij ook opmerkt in de bestreden beslissingen, blijkt echter dat verzoekende partijen genoegzaam hebben aangetoond dat zij zich niet langer onder de bescherming van Griekenland kunnen stellen, gezien in het arrest nr. 243 046 van 6 oktober 2020 van de Raad werd vastgesteld dat er in hoofde van verzoekster en minstens twee van de minderjarige kinderen sprake is van een medische problematiek die verdere opvolging vereist. Er wordt in de bestreden beslissingen uitdrukkelijk aangegeven dat in voormeld arrest werd geoordeeld dat, gelet op de grote kwetsbaarheid van het gezin uit hoofde van de medische noden, aldus kan worden aangenomen dat de in Griekenland verleende bescherming voor dit gezin niet toereikend is en zij in Griekenland mogelijks zullen terechtkomen in een situatie van onmenselijke en vernederende levensomstandigheden in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest. Bijgevolg vallen verzoekende partijen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en worden de verzoeken om internationale bescherming thans onderzocht ten opzichte van hun land van herkomst Irak.

2.3.3.2. Verzoekende partijen vrezen bij een terugkeer naar Irak vermoord te worden door de militie Asa'ib De Ahl al-Haq die verzoekende partijen eerder gevisieerd zouden hebben wegens de werkzaamheden van verzoeker op een militaire basis waar ook Amerikanen aanwezig zijn.

Aangaande de vrees bij terugkeer naar Irak wordt in de bestreden beslissingen geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van de verzoekende partijen betreffende de problemen die zij in Irak hebben gekend en zullen kennen omdat de verklaringen van verzoekende partijen op het CGVS en bij de DVZ flagrante tegenstrijdigheden over kernaspecten en andere aspecten van hun vluchtrelaas bevatten die de geloofwaardigheid ervan ernstig aantasten.

Zo wordt er gewezen op:

- i) tegenstrijdige verklaringen van verzoekster over wie verantwoordelijk is voor hun problemen;
- ii) verzoeksters inconsistente verklaringen inzake verzoekers schietincident;
- iii) verzoeksters tegenstrijdige verklaringen over de reden van ontvoering van hun zoon;
- iv) verzoeksters gebrek aan eenduidige verklaringen omtrent de verschillende genomen stappen van verzoeker na de ontvoering van hun zoon waarbij wordt opgemerkt dat de ongestaafde bewering dat verzoekster geheugenproblemen heeft de vele ernstige tegenstrijdigheden, en andere tekortkomingen in haar relaas niet kunnen verschonen;
- v) inconsistentie tussen de verklaringen van verzoeker en verzoekster over het aantal bezoeken aan het ziekenhuis;
- vi) verzoekers inconsistente verklaringen over andere personen die er werkten op de militaire basis en ernstige incidenten hebben meegemaakt;
- vii) het gebrek aan bewijs van verzoekers werk op de militaire basis.

2.3.3.3. Er dient in de eerste plaats opgemerkt te worden dat niet wordt betwist dat verzoekster medische problemen kent. De commissaris-generaal verwijst in de bestreden beslissingen zelf naar het vernietigingsarrest van de Raad van 6 oktober 2020 waarin wordt gewezen op de grote kwetsbaarheid van het gezin wegens onder meer de medische problematiek van verzoekster. Ook wordt bij de beoordeling van de neergelegde documenten in de bestreden beslissingen uitdrukkelijk gesteld dat de bestaande medische problematieken van het gezin niet in twijfel worden getrokken.

Uit de veelheid aan medische attesten zoals voorgelegd op het CGVS als ook tijdens de procedure(s) bij de Raad, blijkt dat verzoekster lijdt aan (aanhoudende) epilepsie en wordt opgevolgd voor een ("erg grote bifrontaal gelegen") dermoïdcyste. In de voorgelegde medische attesten wordt ook meermaals gewag gemaakt van toenemende hoofdpijnklachten, dysartrie (een spraakstoornis) en een visusvermindering.

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in het administratief dossier en de bijgebrachte medische attesten, rekening houdend met de kracht van gewijsde van het vernietigingsarrest nr. 241 923, kan de Raad in casu vaststellen dat verzoekster wel degelijk een kwetsbare persoon is in de zin van artikel 1, 12° van de Vreemdelingenwet en zijn haar bijzondere procedurele noden overeenkomstig artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, voldoende aangetoond. Zodoende was verwerende partij ertoe gehouden rekening te houden met de specifieke omstandigheden die de verzoekster om internationale bescherming betreffen, in het bijzonder indien zij behoort tot een kwetsbare groep (cf. artikel 20, 3 van de Richtlijn 2011/95/EU).

Hoewel de medische problematiek van verzoekster wordt erkend in de bestreden beslissingen, moet de Raad opmerken dat in de bestreden beslissing genomen ten aanzien van verzoekster wordt gesteld dat verzoekster géén elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in haar hoofd heeft kunnen vaststellen. Uit deze motivering blijkt aldus niet dat rekening werd gehouden met verzoeksters kwetsbaarheid die volgt uit de geattesteerde medische problematiek zoals ook reeds gekend door de commissaris-generaal middels de door verzoekende partijen neergelegde medische stukken (zie administratief dossier na vernietiging, groene map met documenten, stukken 6-8).

In tegenstelling tot het oordeel van verwerende partij dat verzoeksters rechten gerespecteerd werden en dat zij in de gegeven omstandigheden kon voldoen aan haar verplichtingen, moet vastgesteld worden dat verzoeksters persoonlijke onderhouden niet probleemloos verliepen. Verzoekster bleef meermaals in gebreke op specifieke vragen te antwoorden, gaf vaak aan "ik weet het niet" waarbij ze stelde dat ze het zich niet kan herinneren of is vergeten (tweede persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 13-14; derde persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 10). Verzoekster lichtte daarbij tijdens de meerdere onderhouden toe ziek te zijn en daardoor zaken snel te vergeten en stelde dat ze wegens haar ziekte zich soms niet kan focussen of zaken terug herinneren (derde persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 10). Verzoekster stelde tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk dat ze zich niet goed voelde doch het onderhoud werd voortgezet met de mededeling dat het normaliter niet meer zo lang zal duren en dat het goed zou zijn indien het gehoor afgerond kan worden (tweede persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 14). Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat na het tweede persoonlijk onderhoud van verzoekster en erna verzoeker, de aanwezige advocaat de kwetsbaarheid van het gezin beklemtoonde waarbij hij wees op de medische problemen van verzoekster die ongetwijfeld een invloed hebben gehad op haar cognitieve capaciteiten waarmee rekening dient gehouden te worden (tweede persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 16 en tweede persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 27).

De commissaris-generaal heeft zich aangaande verzoeksters mededeling tijdens het tweede persoonlijk onderhoud dat ze ziek is waardoor ze zich soms niet kan focussen of zaken terug herinneren en daardoor gebeurtenissen vergeet, er in de bestreden beslissingen toe beperkt te motiveren dat de loutere bewering dat verzoekster geheugenproblemen zou kennen geenszins kan gezien worden als een verschoning voor de vele ernstige tegenstrijdigheden en andere tekortkomingen in haar relaas. Er wordt hieromtrent vervolgd dat het CGVS niet ontkent dat verzoekster medische problemen heeft, doch erop gewezen dat zij geen bewijs voorlegt dat ze ook geheugenproblemen zou kennen, laat staan dat zij geheugenproblemen zou hebben die dermate ernstig zijn dat ze niet meer in staat zou zijn om kernelementen in haar relaas op een consistente wijze kenbaar te maken aan de asielinstantie.

Hiermee wordt echter voorbijgegaan aan verzoeksters onbetwiste kwetsbaarheid en haar medische problemen bestaande uit (aanhoudende) jarenlange epilepsie, de dermoïdcyste en de aangekaarte toenemende hoofdpijnklachten, dysartrie (een spraakstoornis) en een visusvermindering. Verzoekster gaf overigens tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud expliciet aan zich niet goed te voelen.

Gelet op de symptomen en gevolgen die met aanhoudende epilepsie gepaard kunnen gaan zoals ook wordt opgemerkt in het verzoekschrift en de overige aangekaarte medische problemen, is het geenszins, zonder nader onderzoek, uitgesloten dat verzoekster, die nog steeds neurologisch wordt opgevolgd, geheugenproblemen of concentratiestoornissen kan ondervinden of op zodanige wijze last kan ondervinden van haar medische problematiek dat ze werd gehinderd in haar verklaringen, hetgeen de vastgestelde incoherenties in een ander licht zou kunnen stellen.

Gelet op deze vaststellingen kan verweerder, zonder een voorafgaand evaluatieverslag van een specialist, zonder over de vereiste medische capaciteiten te beschikken of zonder door middel van een bijkomend gehoor verzoeksters mentale/cognitieve capaciteiten en de gevolgen van aanhoudende epilepsie en de aangekaarte medische problemen waaronder hoofdpijnklachten en dysartrie te verifiëren, dan ook niet zonder meer besluiten dat verzoekster in staat was zonder bijkomende procedurele noden deel te nemen aan de gehoren en aan haar verplichtingen te voldoen.

Er dient hierbij aangestipt te worden dat het merendeel van de motieven in de bestreden beslissingen zijn gesteund op zogenaamde incoherenties en tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoekster of tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoeker en verzoekster. Deze motieven kunnen echter niet zonder meer overeind blijven nu verweerder verzoekster tijdens haar gehoren, ondanks haar kwetsbaarheid en medische problemen, geen bijzondere procedurele noden heeft toegekend en niet afdoende rekening heeft gehouden met verzoeksters medisch profiel bij de beoordeling van haar verklaringen en bij de vastgestelde incoherenties en tegenstrijdigheden.

Gezien de grenzen van de ondervraging tijdens de terechtzitting en gelet op het ontbreken van verdere mogelijkheden tot onderzoek van voormelde elementen, kan de Raad in deze stand van zaken de beschermingsverzoeken van de verzoekende partijen niet op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep.

Rekening houdend met wat voorafgaat alsook met het gegeven dat hij niet de nodige onderzoeksbevoegdheid heeft, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dienen de bestreden beslissingen te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet en artikel 39/76, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 26 november 2021 worden vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien mei tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. H. CALIKOGLU,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

H. CALIKOGLU